

Respect pe Ar fi preferat să nu fie acolo, să nu existe martori. Și atunci?... Nu era oare de dorit, dimpotrivă, să știe cineva, cineva care nu va spune nimic?

— O să vină?

N-a răspuns. Alesese camera din spate, întâi pentru că avea o ușă care dădea direct în culoar, dar și pentru că se putea intra de acolo în bucătărie.

— O să vină, Frank?

Era o greșeală de adresare. În fața mamei sale, îi spunea domnul Frank. Dar îl enerva că se purta mai familiar când erau singuri, așa că i-a răspuns nervos:

— Nu te privește.

Minna a făcut o mutră de parcă i-ar fi cerut iertare, apoi, aproape imediat, nu s-a putut abține să întrebe:

— E prima dată?

Nu, mai ales asta! Rogu-vă, fără înduioșări! Avea oroare de mila fetelor pentru cele care nu trecuseră încă pe unde trecuseră ele. O să-l îndemne oare să nu-i facă rău lui Sissy?

Bine că a sunat Kromer! Venise totuși. Ba chiar cu zece minute înainte, ceea ce era supărător, pentru că Frank nu avea deloc chef de vorbă. Kromer tocmai făcuse baie; pielea lui rozalie, prea întinsă, mirosea a cocotă.

— Ești singur?

— Nu.

— Mama ta?

— Nu.

Și tare, intenționat:

— E alături o fată cu pânțelele vătămat de un vicios.

Kromer ar fi fost în stare să plece, dar Frank avusese grijă să închidă ușa în urma lui.

— Intră. N-ai teamă. Scoate-ți blana.

Respect pe A observat cu dispreț că prietenul lui nu fuma trabucul obișnuit, ci sugea o pastilă aromatizată.

— Ce bei?

Îi era teamă să bea, la gândul că asta l-ar putea stânjeni pe urmă.

— Hai în bucătărie. O să aștepti acolo. La noi, bucătăria e un fel de sanctuar.

Frank a rânjit ca unul care băuse, și totuși paharul pe care l-a ciocnit cu al lui Kromer era primul din acea zi. Din fericire, camaradul lui nu știa. Ar fi fost înspăimântat.

— Așa. O să facem cum ți-am spus.

— Dacă aprinde lumina?

— Ai mai văzut o fătucă aprinzând lumina în situații de-astea?

— Dacă vorbește cu mine și vede că nu-i răspund?

Frank i-a replicat ferm:

— N-o să vorbească.

Chiar și acele zece minute erau lungi. Le-a urmărit trecerea pe cadranul ceasului deșteptător de pe sobă.

— Să înveți bine drumul pe care trebuie să-l faci pe întuneric. Vino cu mine. Patul e aici, deci imediat la dreapta, cum intri pe ușă.

— Da.

Simțea nevoia să-și mai toarne de băut, altfel va da el însuși înapoi. Și nu trebuia să dea înapoi cu nici un preț. Frank concepuse totul ca o mișcare de ceasornic, cu meticulozitatea unui copil.

Sunt lucruri despre care nu se vorbește, încercarea de a le prezenta pe înțelesul altora fiind inutilă: chestia asta trebuia să aibă loc neapărat! Pe urmă, avea să fie liniștit.

— Te-ai uitat bine?

- Da.
- La dreapta, imediat după ușă.
- Da.
- Sting lumina.
- Și tu unde o să fii?
- Aici.
- Juri că n-ai să pleci?

Și unde mai pui că nu mai departe de acum zece zile încă se uita la Kromer ca la unul mai mare, un bărbat mai puternic, un bărbat pur și simplu, iar el se purta ca un copil!

— Acu' nu dramatiza! i-a zis disprețuitor, ca să-i dea mai multă siguranță.

— Nici vorbă, bătrâne! Spun pentru tine. Nu cunosc casa. Vreau să evit...

— Sst!

A venit. Ca un șoricel. Și, în acel moment, Frank era atât de atent, încât a auzit-o pe Minna ridicându-se și apropiindu-se, fără să facă zgomot, cu picioarele goale, în frumosul ei capot, să asculte la ușă. Deci Minna a auzit din pat ușa lui Holst deschizându-se și închizându-se. Nu auzise după aceea pași pe scară, ca de obicei, și probabil asta o făcuse să se dea jos din pat ca să vadă.

Cine știe? Orice era posibil. Poate că Minna a văzut altă ușă, care nu era închisă de tot, care se mișca, a bătrânului Wimmer. Frank era convins că bătrânul Wimmer stătea la pândă.

Dar Minna nu știa asta. Gândindu-se mai bine, Frank a fost convins că nu știa, pentru că îi era prea teamă pentru el și ar fi dat fuga să-l prevină.

Respect pe Sissy a pășit pe coridor abia atingând podeaua zgrun-
țuroasă. A bătut, mai degrabă a zgâriat la ușa de la camera
mică.

El stinsese lămpile. Dacă ar fi vorbit tare, Kromer i-ar
fi putut auzi din bucătărie.

— Am venit, a zis ea.

Frank a simțit-o încordată în brațele lui.

— Tu mi-ai cerut, Frank.

— Da.

A închis ușa în urma ei, dar rămăsese întredeschisă cea
de la bucătărie, pe care ea n-o putea vedea în întuneric.

— Mai vrei?

Nu zăreau nimic, doar o răsfrângere vagă a becului de
gaz din colț printre perdelele ferestrei.

— Vreau.

N-a fost nevoie s-o dezbrace. Doar a început, și ea a
continuat singură, fără o vorbă, lângă pat.

Poate Sissy îl disprețuia fără să se poată împiedica să-l
iubească. Nu știa. Nu voia să știe. Kromer îi auzea. A zis,
părându-i stupide cuvintele abia rostite:

— Mâine ar fi fost prea târziu. Tatăl tău e de serviciu
dimineață.

Probabil era acum aproape goală, era goală. I-a simțit
hainele și lenjeria moale sub picioare. Ea a așteptat. Urma
partea cea mai grea; s-o întindă pe pat.

A bâjbâit în întuneric să-i găsească mâna. Ea a mur-
murat, și era prima dată când îi rostea numele pe acel ton
(noroc că Kromer era în spatele ușii):

— Frank!

Atunci, foarte repede, foarte încet, el i-a spus:

— Vin imediat...

L-a atins ușor pe Kromer când a trecut pe lângă el. Aproape c-a fost nevoie să-l împingă în cameră. A închis apoi imediat ușa, cu o grabă pe care i-ar fi fost greu s-o explice. Și a rămas acolo, în picioare, nemișcat.

Nimic nu mai exista, nici orașul, nici Lotte, nici Minna, nimeni, nici tramvaiul din colțul străzii, nici cinematograful și nici universul. Rămăsese doar un gol care creștea, o spaimă care îi năpădea tâmpilele cu sudoare și îl obliga să-și ducă mâna în partea stângă a pieptului.

L-a atins cineva și a fost cât pe ce să țipe; s-a abținut din toate puterile. A știut că era Minna, care lăsase întredeschisă ușa de la camera mare, de unde se strecura puțină lumină.

A văzut-o pe Sissy? A văzut-o când a intrat, înainte de a-l fi trezit atingându-l, așa cum atingi un somnambul?

El tăcea. Avea necaz pe ea, avea să-i fie mare necaz pe ea pentru că nu rostise câteva cuvinte idioate, așa cum știau ele atât de bine să facă.

Ba nu! Îi stătea aproape, la fel de încordată și de palidă ca el, într-un halo care nu îngăduia să i se vadă trăsăturile, și abia mult timp după aceea și-a dat seama că-și pusese mâna pe încheietura lui.

S-ar fi zis că-i lua pulsul. Părea bolnav? Nu-i permitea să-l considere bolnav, să se uite întruna la el, nu-i permitea să vadă ce nimeni nu avea dreptul să vadă.

— *Frank!*

Cineva i-a strigat numele. Sissy a strigat. Chiar Sissy i-a strigat numele; Sissy a luat-o la fugă, cu picioarele goale, a zgâlțâit ușa care dădea în culoar, Sissy a strigat după ajutor sau a încercat să fugă.

Respect pe Poate pentru că celălalt, pe care Frank nu-l suferea, pe care îl disprețuia, care era doar o muiere, mai puțin decât nimic, poate pentru că Minna continua în mod tâmpit să-l țină de mână, nu s-a mișcat din loc.

Apoi, în cameră s-a dezlănțuit un adevărat vacarm, ca atunci când poliția militară venise să facă percheziție la violonist. Se agitau doi, cu picioarele goale, urmărindu-se, zbatându-se, și s-a auzit vocea lui Kromer care încerca să nu intre în panică:

— Pune măcar o haină! a implorat el. Te rog! Jur să nu te mai ating...

— Cheia...

De asta avea să-și amintească mai târziu. Acum nu mai gândea, nu se mișca. Mergea până la capăt. Jurase să meargă până la capăt.

Cu toate astea, Kromer a avut prezența de spirit să ia cheia. E adevărat că la ei era lumină. Sub ușa, se vedea o dungă roz luminoasă. Sissy aprinsese lumina? Găsise din întâmplare întrerupătorul care atârna la capătul patului?

Ce făceau? Se agitau. S-ar fi zis că se dădea o bătălie, cu bufnituri înăbușite, inexplicabile. Kromer repeta ca o placă uzată:

— Nu înainte să-ți pui o haină...

Ea nu-l mai pomenea pe Frank. I-a rostit numele o singură dată, l-a urlat din toate puterile.

Dacă unii vecini erau acasă, probabil auziseră. Minna s-a gândit la asta. Frank încremenise de tot. O singură întrebare ar fi vrut el să pună, pe care avea s-o pună oricum, în genunchi dacă trebuia, atât de esențială devenise brusc pentru el:

— Oare Kromer...?